

Di Šulman

DELIRIJUM

DRUGA KNJIGA SERIJALA *PARALON*

Prevela
Ksenija Vlatković

■ Laguna ■

Naslov originala

Dee Shulman

DELIRIUM

Copyright © Dee Shulman, 2013.

All rights reserved.

First published in Great Briatin in the English language
by Penguin Books Ltd.

Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Aksi

Šta se dogodilo u *Groznici*, prvoj knjizi serijala:

London, leta gospodnjeg 2012: Šesnaestogodišnju buntovnicu i otpadnicu **Evu Korecki**, koja je izbačena iz dve škole, neočekivano primaju u *Svetu Magdalenu*, obrazovnu ustanovu za posebno nadarenu decu. Kad joj profesor virusologije Ambroz bude pokazao mikroskopske pločice s neobičnim uzorcima, ona neće odoleti i uzeće sama da ih proučava, zbog čega će se slučajno zaraziti smrtonosnim virusom. Suprotno svim medicinskim prognozama, ipak je preživela, ali organizam joj je izuzetno oslabljen i muče je upečatljivi košmari.

Londinijum, leta gospodnjeg 152: Osamnaestogodišnji gladijator **Setos Leont** doživljava teške povrede u areni, posle čega ga odnose u kuću njegovih pokrovitelja na lečenje. Tamo se zaljubljuje u njihovu usvojenicu Liviju. Ali Livija je zaručena za Kasija, surovog londinijumskog prokuratora. Set i Livija kuju planove da pobjegnu, ali ih Kasije i njegovi stražari zaustavljaju. Pre nego što se obračunaju sa Setom, primoravaju ga da gleda kako Kasije kolje Liviju.

Paralon: Set se nekakvim čudom budi zdrav u treperavom svetu u kome ima moć da sam oblikuje okruženje u kome će živeti. Ali usamljen je – bez Livije Paralon je običan zatvor. Slučajno otkriva vrtlog, vremenski prolaz, koji Zakarije, tajanstveni čuvar vrtloga, želi da sačuva od drugih po cenu života, no nakon što preživi putovanje, nevoljno postaje Zakarijev štićenik. U međuvremenu, u Paralon stiže i Setov drugar Matija, takođe nekadašnji rob, a kad broj stanovnika nastavi da raste, Set otkriva da ih sve povezuje to što su se razboleli od stravične groznice. Zakari konačno pristaje da pomogne Setu da istraži groznicu i šalje ga kroz vrtlog u zadivljujuće opremljenu školu *Svetu Magdalenu*.

London, leta gospodnjeg 2013: Set ulazi u kabinet za biologiju u *Svetoj Magdaleni* i naleće pravo na Liviju. Izuzev što se ona sad zove Eva. I ne prepoznaje ga.

Kad je prvi put videla Seta, u Evi su se probudile zakopane uspomene, u čiju verodostojnost će posumnjati, prevashodno jer će joj se činiti da joj Setovo prisustvo pogoršava košmare, a da joj njegov dodir bezmalo ugrožava život. Ma koliko se trudila da ga izbegava, on je sve vreme privlači kao magnet, tako da će naposljetku prestati da se odupire. Set će na kraju uspeti da je uveri kako su Livijina sećanja zapravo njena i podsetiće je na njihovu strast i Kasijevu svirepu osvetu.

Ponovno rasplamsavanje njihove ljubavi pokvariće Setovo uverenje da bi kao nosilac smrtonosnog virusa jednim poljupcem mogao ubiti Evu. Kako ju je izgubio u prošlom životu, Set rešava, na Evino zaprepašćenje, da je poštedi tako velike opasnosti.

Sukob do koga dolazi preti da ih oboje slomi, ali Eva najzad više ne može da se obuzdava i pruža ruke da poljubi Seta, spremna da ode gde god da je njihova ljubav odvede...

Najvažniji likovi u *Groznici*, prvoj knjizi serijala:

London 2012/13.

Škola Sveta Magdalena

Eva Korecki ima šesnaest godina, otpadnica je, genijalka, hakerka, pevačica. Ima majku Džejn, očuha Kolina Bruera i brata po očuhu Teda.

Setos Leont ima osamnaest godina, u prvom veku nove ere u Londinijumu bio je rob gladijator. U London iz 2013. stiže kroz vremenski prolaz.

Astrid Retfar ima sedamnaest godina, svira bas i vodi bend.

Rob Vilmer ima sedamnaest godina, zaljubljen je u Evu i svira klavijature u bendu.

Sejdi Bekant ima osamnaest godina i svira bubnjeve u bendu.

Rubi Garsija ima sedamnaest godina, bila je Evina najbolja drugarica, a sad joj je zakleti neprijatelj.

Rouz Marli je školska negovateljica.

Doktor Krispin je direktor škole.

Doktorka Frenklin je nastavnica biologije.

Doktor Druri je nastavnik muzičkog.

Profesor Ambroz je gostujući nastavnik, stručnjak za patogene viruse.

Gajova bolnica

Doktor Falana je hematolog-konsultant, koji se hvata ukostac s Evinim zbunjajućim simptomima.

*Londinijum,
leta gospodnjeg 152.*

Kasije Malhus je prokurator i muž nestale Livije.

Oto je Kasijev specijalni stražar.

Rufus je Kasijev specijalni stražar.

Pontije je Kasijev specijalni stražar.

Bland je Kasijev računovođa.

Sabina je Kasijeva kućna robinja (pomagala je Setu i Liviji u pokušaju bekstva).

Domit i Flavija Natal su Livijini usvojitelji.

Vibija je kućna robinja Natalovih (pomagala je Setu i Liviji u pokušaju bekstva).

Ohira je kućna robinja Natalovih.

Tercije je lanista (učitelj mačevanja i trener) u gladijatorskoj družini.

Paralon

Zakari je tajanstvena ličnost koja živi u blizini reke i vrtloga.

Matija je bivši Setov najbolji prijatelj, rob (lekar) koji je leta gospodnjeg 152. živeo sa Setom u gladijatorskim zgradama.

Džordžija je jedna od Matijinih devojaka.

Kler je Džordžijina drugarica, inače zaljubljena u Seta.

Elena Galanis je konobarica koju je Matija zarazio virusom u Londonu 2013. i doveo u Paralon.

Vinston Grej je motociklista kog je Matija zarazio virusom u Londonu 2013. i doveo u Paralon.

Emerson, Blejk, Tamara jesu prijatelji koji žive u Matijinoj kući.

Prolog

Londinijum,
leta gospodnjeg 152.

Neko snažno zalupa na ulazna vrata. Robinja Ohira iz Natalove porodične kuće načas je prestala da secka povrće. Oba roba vratara behu tog časa u podrumu, gde su skupljali vodu koja je procurila iz slivnika, a sva ostala posluga bavila se svojim poslovima. Znači, Ohira će morati da otvori.

Požurila je preko atrijuma do vrata. Visok koščat čovek u bogato izatkanoj togi stajao je naslonjen na mermerni stub.

„Pozdravljam te“, reče.

Ohira se duboko pokloni.

„Došao sam da posetim mladu gospodaricu Liviju. Je li kod kuće?“

Ohira preblede, ruke joj zadrhtaše. „Mlada gospodari-
ca... Livija, n-nije ov-vde.“

„Sačekaću je“, reče on i prođe pored nje u atrijum.

Ohira se zateturala unazad, zatečena njegovim iznenadnim prodorom u kuću. Jurnula je za njim kršeći ruke. „Mlada gospodarica Livija se udala pre tri meseca...“

Neznanac se tog časa ukopa u mestu, a onda polako okrenu ka robinji, opasno zaškiljivši tamnim očima. „To je nemoguće!“, prosikta, pa zgrabi Ohiru za ramena i stade da je trese. Ohira zastenja od bola.

„Oprosti mi“, reče brzo i spusti ruke. Potom je umorno pritisnuo prstima slepoočnice. „Da li je svojevoljno to učinila?“, upita ravnim glasom.

Ohira se ugrize za obraz i uperi pogled u patos.

„A ko je mladoženja?“, procedi stranac.

„K-K-Kasije Malhus... prokurator lično.“

„I Livija sad živi kod njega?“, nastavi da je zapitkuje, hitajući ka vratima.

Ohira od straha nije mogla ni da bekne.

Neznanac se najednom okrenuo i netremice je pogledao crnim očima. „Da – li – gospodarica – Livija – živi – sad – kod – Kasija?“ Ledena suzdržanost u njegovom glasu samo je pojačala užas mlade robinje.

Uzdrhtala je i odmahнула glavom. „Ne živi, gospodaru! G-gospodarica Livija je nestala.“

„Kako je nestala?“, zagrcnu se on.

Ohira uzrujano stade grickati nokat na palcu. Strogo su joj zabranili da pominje tu temu, ali neznanac je tako snažno uticao na nju da nije mogla obuzdati neodoljivu želju da mu se poveri.

„Neki kažu da je p-pobegla... ali...“

„Ali šta?“, ovaj nestrpljivo prosikta.

„Drugi pričaju... da je... ubijena...“

Stranac se najednom ukočio, a ona se na to izbezumila od straha. Nije se usudila da ga pogleda u oči. Stajala je i buljila u svoje cipele sve dok se on nije okrenuo i izašao iz kuće.

Drhtavom rukom zalupila je teška drvena vrata i naslonila se na njih, osećajući kako joj se srce steže od zle slutnje.

Prvo poglavlje

OPSTANAK

Škola Sveta Magdalena, London,
četvrtak, 14. mart, leta gospodnjeg 2013.

Užasnuta, gledala sam kako mu se usne iznenada izvijaju u mučiteljski smešak. Znala sam da je i taj čas kucnuo. Neće imati ni trunku milosti. Oči mu je ispunilo svirepo zadovoljstvo.

Kako li nas je otkrio? Ko li nas je izdao? Pokušala sam da pogledam preko njegovog ramena, tražila sam Seta. Ali Kasijevo pakosno lice zaklonilo mi je pogled...

Najednom srebrni blesak... nož seva na mesečini. Nož koji je doneo da me ubije. Nasmejao se, naslađujući se trenutkom. Neću mu pokazati da me je strah. Uskratiću mu barem to zadovoljstvo.

A onda me je zapekao vrat kad je oštrica kliznula preko njega. Nisam uspela ni da pisnem...

„Evo! Budi se! Evo... čuješ li me?“

Iznad mene je stajala školska negovateljica Rouz Marli. Pokušavala sam da udahnem, izbezumljeno se osvrćući po sobi.

„Sete?“, progrcah. „Gde je Set?“

„Poslala sam ga u njegovu sobu da malko odspava, Evo. Satima se nije odmakao od tvoje postelje! U životu nisam videla takvu izdržljivost! Nije mi jasno zašto, ali kao da je bio uveren da ćemo te izgubiti!“

O, Rouz. Kad bi samo znala koliko u tome ima istine. Set je bio potpuno uveren da neću preživeti njegov poljubac. A preživela sam. Njegov virus me nije zaposeo. I dalje sam u *Svetoj Magdaleni*. I živa sam.

„Koliko već spavam?“

„Hmm...“ Rouz pogleda na sat. „Otprilike četrnaest sati. Tvoj novi rekord, izgleda!“

Znači zato se Set usudio da me ostavi. Da je zaista toliko smrtonosan, ja bih dosad već bila mrtva.

Iskrena radost zbog te spoznaje najednom me je naterala da se glasno nasmejem. I kao da to nije dovoljan razlog za smeh, izraz na licu Rouz Marli bio je urnebesan – mešavina zbunjenosti i ozlojeđenosti.

„Života mi, curo“, promrmlja ona. „Jednog trenu vrištiš, a sledećeg se smeješ. Šta da radim s tobom?“

„Ništa, Rouz!“ , nasmeših se. „Sad će sve biti u redu, sigurna sam.“

Rouz je odmahнула glavom, ispravila se i prišla prozoru. Kroz zastore je curila svetlost.

„Koliko je sati?“, upitah.

„Blizu podneva. Uskoro će ručak.“

„A koji je dan?“

„Četvrtak.“

Zaječala sam. „Sad imam biologiju.“

„Posle ručka ćemo razgovarati o povratku u školu.“

„Joj, Rouz!“ , zacvileh. „Opet se ponašaš prema meni kao da sam invalid!“

„O, izvinjavam se!“ , frknu Rouz. „Mora da sam te pomešala s onom curom što je pre nekoliko nedelja prestala da diše!“

Zakolotala sam očima. „A je l' puštaš invalida da se istušira?“ , upitah je najslade što sam mogla.

Došla je i proverila mi pritisak. „Idi. Samo se ne zaključavaj.“

Zbacila sam jorgan i podigla se iz kreveta. Hmm. Nema nesvestice. Stvarno mi je bolje.

„Ručak je gotov, pa dođi dole kad završiš“ , doviknu ona, silazeći niz stepenice. Zgrabila sam peškiri i pošla u kupatilo.

Dok sam stajala pod mlazom vode, činilo mi se da svi moji strahovi iščezavaju u vidu prijatne vodene pare. Zatvorila sam oči i produbila užitek pomislivši na Seta: na njegovo lepo lice, snažno telo i savršeni poljubac koji smo nedavno doživeli – i preživeli. Preplavila su me opet opojna telesna osećanja... miris njegovog tela, slast njegovog daha, mekoća njegovih usna, poznata toplina ruku, kojima me je držao u naručju. A onda me je ponovo ošamutilo nepojmljivo saznanje da sam i dalje na ovom svetu. Uspela sam da preživim. I da zadržim Seta! Zar to nije neviđeno?

Umotala sam se u topao paperjast peškiri i odšetala u sobu. Brzo sam navukla farmerke i majicu i dok sam češljala mokru kosu, neko je tiho pokucao.

„Evo?“ , prošaputa poznati glas. Časak kasnije nasmešeno sam gledala njegova dva bistra plava oka. Uzeo me je u naručje i ja sam se ponovo našla tamo gde mi je mesto.

„O, Evo“ , uzdahnu on u moju kosu. „Morao sam da proverim jesi li još ovde.“

Nasmešila sam se. „Nećeš me se tako lako otarasiti!“

Pritisnuo je usne na moje i najednom sam poletela. Odneo me je iz školske ambulante *Svete Magdalene* i vratio na našu zelenu livadu, gde su bubice zunzale, ptičice cvrkutale, a vazduh mirisao na travke i poljsko cveće.

„Evo!“, začuh iz daljine glas.

Poljana je iščeznula. Opet sam bila u svojoj sobi, a ispred mene je stajao zabrinuti Set... Rouz je vikala s dna stepeništa. „Imaš li nameru da siđeš?“

Nasmešio se i stavio prst na usne.

„Kako si prošao da te ne vidi?“

Neodređeno je slegnuo ramenima.

„Napraviću dole neku gužvu da bi mogao da se išunjaš!“

„Ne brini se“, osmehnu se. „Ne trebaju mi taktički manevri da bih šmugnuo.“

„Da li se vidimo po podne na istoriji umetnosti?“ I dalje nisam do kraja mogla poverovati da je stvaran.

„Hoće li te Rouz pustiti?“

„Bolje bi joj bilo da me ne sprečava“, izjavih. Opet se okrenuo da pođe, ali jednostavno nisam mogla da ga pustim. Uхватила sam ga za majicu i pogladila ga po licu. Savršenom licu.

„*EVO! Jesi li dobro?*“, doviknu Rouz odozdo. Čula sam da je zakoračila na prvi stepenik.

„Stižem, Rouz“, odvratih brzo, pa ga nevoljno pustih i polako krenuh ka vratima. Stvarno ne bi valjalo da zatekne Seta u mojoj spavaćoj sobi. Okrenula sam glavu da ga poslednji put pogledam i zamalo se ponovo predomisli. Kako da se odvojim od njega? Pa tek sam ga ponovo pronašla. I on se izgleda osećao isto kao i ja, jer sam se već sledećeg trena našla u njegovom zagrljaju.

„Ne mogu da te pustim“, promrmlja, pritiskajući usne na moje.

„Moraš“, osmehnuh se, ali nisam popuštala stisak.

„*Evo Korecki! Hoćeš da ja dođem po tebe?*“

Uzdahnula sam kad je Set nevoljno spustio ruke.

„Potrudicu se da što pre zbrišem odavde“, promrmljah i pođoh dole.

Sat kasnije pobedonosno sam koračala preko školskog dvorišta ka kabinetu za istoriju umetnosti. Već na pola puta sustigao me je Rob Vilmer.

„Evo, izgledaš odlično!“, kaza nasmešeno. „Kako si?“

Radosno sam klimnula glavom. „Hvala na pitanju, dobro. Stvarno sam dobro!“

„Sjajno!“, reče i stegnu mi ruku – ali nije je pustio. Zbunjeno ga ošinih pogledom.

„Baš si mi nedostajala jutros na biologiji“, nastavi on da brblja kao da ništa ne primećuje. „Uopšte ne kapiram polaritet bakterijske ćelije.“

Skoro smo bili stigli do kabineta za istoriju umetnosti kad sam iza sebe opet osetila poznatu toplinu. Veselo sam se okrenula, ali Setu se lice smračilo dok je netremice zurio u Robovu ruku na mojoj miški.

Iako Rob nije ni primetio Setovo prisustvo, sledećeg časa je kao oprljen sklonio ruku.

Baš čudno.

Zbunjeno je stao i zagledao se u šaku. Brzo sam pogledala u Seta, međutim, izraz mu je bio nedokučiv. Ali onda me je zagrlio i moj poljuljani svet se vratio u ravnotežu. Poveo me je u prve redove i tu sam se udobno smestila ogrejana njegovom toplinom.

Kad je doktorka Lofts isključila svetlo, uz krajnji napor sam se usredsredila na divne boje fovističkih slika koje nam je pokazivala. Možda bi mi bilo lakše da Set nije sedeo pripljubljen uz mene. Primoravala sam se da gledam u ekran kad su nam se ruke slučajno dotakle – i najednom je niz posve

drukčijih slika izbio u prvi plan zamračene sobe... rimski forum... Set stoji ispred mene zagrnut teškim ogrtačem ispod kog se nazire bela toga.

Kad je forumska graja počela lagano nadjačavati predava-nje doktorke Lofts, znala sam da mi preti ozbiljna opasnost da izgubim prisebnost. Dah mi je postajao sve brži i plići, a srce mi je jače lupalo. Uхватила sam se rukama za sedište, na silu pokušavajući da se vratim u učionicu. Međutim, mog sedišta više nije bilo.

„Evo?“ Set me je držao za ramena. Ali koji Set? Više nisam znala gde se nalazim. Uхватила me je panika.

„Evo, diši. Samo diši duboko. Čuješ li me?“

Pokušala sam da poslušam glas. Da dišem duboko. Uдах. Izdah. Nisam ni htela da ostanem u forumu jer me je tamo čekalo nešto strašno... samo diši duboko... samo diši duboko... Laknulo mi je kad je tržnica počela da bleđi i da u prvi plan izbijaju zvuci učionice. Otvorila sam oči i ugledala Seta pored sebe. Mog Seta. Mog *sadašnjeg* Seta. Nažalost, oko nas je bilo i drugih ljudi. Uključujući i doktorku Lofts.

„Da li je sve u redu?“ Prekinula je predavanje i stala ispred nas.

„Sve je u redu, doktorko Lofts“, brzo odvrati Set.

„A da izvedeš Evu malo na svež vazduh?“

„Možeš li da hodaš, mala?“, promrmlja Set.

Slabašno sam klimnula glavom i uz njegovu pomoć nedostojanstveno izašla iz učionice. Set me je poveo ka klupi, pomogao mi da sednem, pa čučnuo ispred mene. „Evo, gde si otišla?“

„U forum... Trebalo je da se nađem s tobom. Ali sve me je bolelo... i mnogo sam bila uplašena...“

Set je besno zaškiljio. „Kasije!“, ispljunu.

Um mi preplaviše mračne slike. Kasije – osetila sam njegov topli smrdljivi dah na licu – šamara me šakom punom prstenja... od jačine udarca nalećem na zid.

„Evo...“ Setov glas je zapovednički – ali previše udaljen... a Kasijev je stisak isuviše snažan – sad zamahuje na mene štapom sa srebrnim klincima, a oči mu se cackle od svirepog nauma.

„Evo, ne daj mu da te zadrži tamo... Slušaj, mala... na sigurnom si. Čuješ li me?“

Set. Razbija tamu, briše zlobni smeh... Zagrlio me je toplim rukama, a telo mu je bilo smireno i jako.

Tresla sam se dok me je rukom nežno trljao po leđima i šaputao slatke, poznate grčke reči – i ti smirujući postupci lagano su me vratili u život. U moj srećni život.

„Zdravo!“ nasmešio se kad sam konačno prestala da drhtim.

Podigla sam glavu i poljubila ga. „Hvala ti“, prošaputah. „Hej, Evo – ovog puta si stvarno bila odlična.“

Frknula sam. „Po kom to principu sam bila stvarno odlična?“

„Nije bilo hitne pomoći, nisi gubila svest! Uspela si da nađeš put natrag iz tog ružnog mesta“, reče. „Ako se ne varam, to ti je prvi put.“

Zatreptala sam. Nisam se osećala posebno pobedonosno.

„Možda to znači da uzimaš život u svoje ruke.“

Stegnula sam njegovu ruku. „A je l' da da će sve biti u redu?“

„Pa zajedno smo – naravno da će biti sve u redu!“

„Samo bih volela da shvatim šta mi se događa – odnosno, šta mi se dogodilo.“

„I ja bih to voleo. Ali jedno zasigurno znamo. Groznica je ključ. Kad nju budemo razumeli, sve ostalo će se razjasniti samo.“

„Ipak znamo nešto o njoj...“ Nasmejala sam se i spustila mu glavu na rame.

„Šta?“, upita on, poljubivši me u slepoočnicu.

„...nije tako smrtonosna kao što si mislio da jeste.“

„Misliš na poljubac?“, promrmlja on, zureći preko školskog dvorišta. „Stvarno ne shvatam kako si ga preživela“, priznade, stežući mi ruku. „Ukoliko nisam pogrešno razumeo Matiju...“

„Ko je Matija?“, upitah ga. To mi je ime zvučalo poznato.

Lice mu otvrdnu. „Ma, niko bitan“, uzdahnua je. „Neko koga sam nekad...“ Odmahnua je glavom i slegnuo ramenima. „U svakom slučaju, on me je ubedio kako se zaraza ne prenosi samo krvlju.“

„Kao što si ti prethodno mislio.“

Set je slegnuo ramenima. „Nisam baš imao mnogo podataka...“, priznade.

Uzdahnula sam. „I ja sam se svojski trudila da saznam što više o svojoj bolesti, ali sve sam ćorak za ćorkom.“

„Kakav ćorak?“

Nasmejala sam se. Uredno zaboravljam da njemu engleski nije maternji jezik. „Nailazim samo na slepe ulice?“

Zbunjeno je treptao.

„Udaram u zid?“

Odmahnua je glavom i nasmejao se. „Pretpostavljam da tražiš fini način da mi saopštiš kako ni ti nisi pronašla odgovor.“

Udarila sam ga nežno pesnicom u rame. „U redu, gospodine Pametnjakoviću. Imaš li ti neki predlog?“

„Naravno – moramo da udružimo snage. Dve tačke gledišta. Dva puta. Dve glave. Zajedno ćemo skapirati.“

„A, skapiraćemo?“, pecnuh ga, ali posle toga sam začutala jer mi je zapušio usta poljupcem, što meni nimalo nije smetalo.

Drugo poglavlje

PROSLAVA

Paralon

Matija je u mislima stvarao vazu za vazom s mirisnim ružama. Ružičastih nijansi. Jer je to inače Džordžijina omiljena boja. A on je želeo da sve ispadne kako valja. Zadovoljno je prešao pogledom po prostoriji. Zidove je ukrasio cvetnim i čipkanim girlandama. Sto je pucao pod raskošnim đakonijama. I čas se bližio.

Prema Džordžijinoj računici danas je 25. juli – njen devetnaesti rođendan. I naravno da se njena računica vremena razlikovala od računice svakog drugog stanovnika Paralona, ali nju savršeno nije bilo briga za to. A ni Matiju. On je barem uvek spreman za slavlje. Proslave su zabavne i dobro dođu da se prekrati vreme. A njemu baš to i treba.

„O, cveće je prekrasno!“, izusti Džordžija, zveckajući velikom činijom punča koju je spustila na sto.

Matija se osmehnuo, pa se namrštio kad je primetio dva tanjira s kobasicama na štapiću i nekoliko činija čipsa koje je ona donela.

„Nikad se neću navići na odvratne prehrambene navike ljudi iz tvog vremena“, uz uzdah ju je poljubio u teme.

„Hoćeš li se presvući?“, upita ona, značajno gledajući njegovu tuniku. I dalje nije shvatala kako mu nije neprijatno da se šetka u toj svojoj čudnoj rimskoj odeći.

„Ti slaviš rođendan – reci šta da obučem!“

„Mogao bi zažaliti zbog te ponude“, nasmeja se ona jer je Matijinu tuniku zamenila plavom košuljom i pantalonama. On je izvio obrve, a ona je odmahнула glavom. „Ne – nije dobro. Previše je konzervativno.“

Ponovo je spustio pogled i ustanovio da je odeven u belu majicu i farmerke.

„Jesmo li završili?“, zaječa on. No ona je preteći nakrivila glavu. I dalje se premišljala. Sledećeg časa je na sebi imao večernje odelo i crnu kravatu.

Odmerila ga je s odobravanjem. „Savršeno! A sad čuvaj stražu dok se ja ne obučem.“ I ponovo je odlepršala.

Matija je taman hteo da natoči sebi piće kad se Kler ušunjala u sobu.

„Je li otišla?“, promrsi ona. „Moram da ukrasim tortu!“

„Kakvu tortu?“

„Joj, Mate! Pa valjda rođendansku!“

Mat je zapanjeno gledao kako Kler eksperimentiše s ukrasima.

„Je li ovo previše?“, pokazala je veliku, belu, glaziranu poslasticu na tri sprata koja se pojavila na stolu. „Već danima je smišljam!“

„To sigurno nije jestivo“, prošaputa Matija. „Od čega su napravljeni cvetići?“

„Od šećera! Da ih nisi pipnuo!“

Prvi put u životu videvši tako nešto Matija naprosto nije odoleo da ne odlomi vrh jednog cveta, koji je potom ubacio

u usta, ali umesto da ga Kler pljesne po prstima, kao što je očekivao, ona je i dalje odsutno piljila u kolač.

„Mate – mi-misliš li da će se Set možda pojaviti večeras?“

„Neće, Kler, sigurno.“ Hteo je da pobegne, ali ona ga je zgrabila za ruku.

„Zašto je on otišao, Mate? Da-da nije zbog mene? Da ga nisam uvredila nečim? Već ga predugo nema... i svugde sam ga tražila. Ti sigurno znaš – vi-vi ste najbolji drugovi...“

Nekad *bili*, pomislio je gorko Mat. Nikom nije kazao zašto je Set otišao. A i šta da kaže? U tom slučaju morao bi priznati da je *on* krivac. A njega je najviše ljutilo upravo to što ništa rđavo nije učinio. Uopšte nije *zloupotrebio* vrtlog kako Set tvrdi. Samo ga je iskoristio. Na najbolji način. Pružio je Vinstonu, Eleni i ostalima divan dar – besmrtnost – na neverovatnom, čudesnom mestu u kome je sve moguće. Činjenica da ih je prethodno morao ubiti u svetu i vremenu u kome su živeli potpuno je nebitna. I onako bi, pre ili kasnije, umrli.

Kladim se da bi Kler bila na mojoj strani da zna zbog kakvog smo se glupog razloga posvađali, pomislio je Mat ogorčeno, ali nije ispitao svoju pretpostavku jer bi tad morao otkriti postojanje vrtloga, a zakleo se Setu da *ni po cenu života* neće odati prirodu i položaj te jedinstvene kapije. Uprkos svemu što se desilo Mat nije hteo da pogazi datu reč. Pogotovu što je obećanje dao Setu. Setu, koji mu je nedvosmisleno stavio do znanja da je njihovo prijateljstvo zanavek okončano. Otud je Mat i znao da Set više nikad neće ući na ta vrata.

Ipak, Kler nije osoba kojoj namerava da otkrije tu informaciju. Kad će se, za ime Apolona, odljubiti već jednom od njega? Većina devojaka izgubi glavu za Setom, ali ih to prođe. Posebno što on nikad nijednoj ne daje ni trunku nade.

Njegovo srce je osvojila Livija. A kad je Livija umrla, umrla je i sva njegova ljubav.

Sad se, međutim, zatelebao u neku curu što liči na Liviju. Učenicu londonske škole u dvadeset prvom veku. Mat je bespomoćno pogledao Kler. Nije imao ni volje, a ni želje da je teši. Ona je slatka cura. I dopada mu se – a mogla bi mu se dopasti onako *izistinski* da ga Džordžija ne želi isključivo za sebe – ali *previše je osećajna!* Devojkice! Zašto uvek pridaju značaj svakoj sitnici?

„Hej! Zar danas ne pravimo zabavu?“ upita Elena, koja ulete u sobu u pripijenoj crnoj svilenoj haljini od koje je zastajao dah.

Mat joj se zahvalno osmehnuo.

Elena je okretno prišla posudi s punčem i nasula sebi čašu. „Gospode!“, cerila se, razgledajući sto. „Čija je fantastična ideja bila da napravi *svadbenu* tortu?“

Kler se besno okrenula prema njoj i pošto je čitav tren uzrujano pokušavala da prozbori, naposletku je izjurila iz sobe.

„Šta sam rekla pogrešno?“, slegnu Elena ramenima, a onda priđe Matu i strasno ga poljubi u usta.

„Elena“, promrmlja on ne odvajajući usne, „molim te, pusti Kler na miru!“

„Radije bih naredila Džordžiji – da tebe pusti...“, naceri se ona.

„Budi dobra“, promrsi on. „Danas joj je rođendan.“ Mat se nevoljno izvukao iz Eleninog zagrljaja i popravio kravatu – u pravi čas.

„I? Kako izgledam?“, nasmešena Džordžija je ušetala u sobu u svetlucavoj zlatnoj kožnoj jakni i mini-haljini s leopardskom šarom.

„Božanstveno“, nasmeši se Matija, opomenuvši Elenu pogledom. Džordžija se namrštila, jer je osetila napetost u

vazduhu, i taman je zaustila da nešto kaže kad se oglasilo zvono, na šta je Mat radosno jurnuo ka vratima.

Vila je ubrzo bila dupke puna. Mat je veselo obletao oko gostiju, dopunjavao čaše, šalio se na račun muzike koja je svirala i, sve u svemu, ispunjavao je svoju dužnost dobrog domaćina. I baš je pošao da sipa piletinu s korijanderom na Elenin tanjir kad mu se ruka na pola puta zaledila. Krajičkom oka je opazio čoveka u rimskoj tunici.

Da nije *Set*?

Kratkotrajnu radost smesta je pomračila spoznaja da se prevario. Čovek je bio previše krupan i težak. Srce mu je ubrzano kucalo dok ga je gledao kako zauzima mesto u ćošku sobe kraj jednog zvučnika. Ali njegovim žilama nije više kolalo uzbuđenje – već strah.

Treće poglavlje

NAJNOVIJE VESTI

Redakcija Kanala 7, Soho, London,
petak, 15. mart, leta gospodnjeg 2013.

Dženifer Linden se očajnički osvrkala po kancelariji. Već je 18.45 i ako smesta ne krene, sigurno će zakasniti.

I mada je emisija koju je radila emitovana pre bezmalo sat vremena, većina saradnika u redakciji, producenata i fiksera i dalje je predano radila – što bi i ona uobičajeno činila. Nepisano pravilo je da ne napuštaš posao pre novinara ako nisi rešio da izvršiš samoubistvo. Pogotovu kad je reč o novinarki Amandi Pilkington. A Dženifer je i pored prigušenog razgovora u redakciji, kuckanja po tastaturi i zujanja ventilatora i štampača čula da u susednoj prostoriji još traje sastanak produkcije. Večerašnja emisija je emitovana bez ključnog živog uključenja i oko toga se podigla velika prašina. Kad li će završiti? Bacila je pogled na vrata sale za sastanke i krajičkom oka opazila red zidnih digitalnih satova... O, bože – na britanskom piše je da je već gotovo sedam! Kamo sreće da sad živi u Buenos Ajresu – imala bi još nekoliko sati na raspolaganju.

Možda da naprosto šumgne, ali da ostavi jaknu prebačenu preko naslona stolice, pa će njena šefica Amanda možda pomisliti da je otišla u klozet. No u tom slučaju bi čitave večeri bila bez jakne, a napolju je ledeno.

No nema te cene koju nije spremna da plati, zaključila je.

I tako je udahnula duboko, sačuvala i zatvorila dokument „Deficit u evrozoni“ na kome je radila i taman je pošla da isključi računar kad je na njen sto pala strašna senka.

Amanda.

Dženifer potonuše sve lađe. Kako li je *ovog* puta uspela da joj se prišunja?

„Hoću da do sutra ujutru ovo pročitaš, analiziraš i da izvučeš najvažnije“, reče Amanda, spuštajući disk na Dženin sto.

Džen je bez reči klimnula glavom. Nije se trudila da je podseti kako je petak več. A ni da joj kaže kako za okruglo dvadeset devet minuta ima sastanak na suprotnom kraju Londona. Zato što ima zlata vredne karte za koncert grupe *Livid turki* na Vembliju. Znala je da nema svrhe. Amanda je ovde bog i batina, i kad ona traži da se nešto uradi – to mora da se uradi; ako traži da presediš čitavu noć ili čitav vikend u redakciji – ostaješ gde si.

Dženifer je bacila pogled na vrata koja je Amanda namerno zatvorila za sobom. Čula je kako joj hodnikom odzvanjanju potpetice na putu do lifta. Džen je zaškrgutala zubima. Osvanuće u redakciji. Uzdahnula je duboko, izvadila mobilni telefon i počela da kuca poruku.

Hej, Nik, ne stižem. Moram da ostanem na poslu.
Baksuz.

Držala je prst iznad dugmeta za slanje.

Kako sad da ga ispali? Šta li će pomisliti? Poruka zvuči potpuno trulo. Kao da joj se ne ide. A ide joj se – i to izistinski.

Izlaze zajedno samo pet nedelja i momak joj se stvarno dopada. Baš joj se dopada. A da ne pominje što je grupa *Livid turki*, naravno, njen omiljeni bend. Bacila je pogled na sat i u iznenadnom naletu srčanosti donela odluku.

Posle nekoliko minuta računar je bio ugašen, a ona je krenula ka vratima s diskom u džepu. Načas je zastala da još jednom posramljeno pogleda svoje kolege koje su i dalje sedele za stolovima. A onda je zdimila.

Jureći prema stanici metroa Lester skver čvrsto je sebi obećala da će posao završiti kod kuće na laptopu čim se vrati s koncerta.

Do Vemblija joj je trebalo četrdeset pet minuta. Nik je stajao kraj ulaza i namršteno je razgovarao preko telefona. Namah joj se nasmešio, ali onda je zaklimao glavom na nešto što mu je sagovornik rekao i skrenuo pogled.

Ovlaš ga je dodirnula po mišici i stala kraj njega, očekujući da završi razgovor, ali on se malčice iskosio, očigledno pokazujući da ne želi da ga ona čuje.

Džen najednom zažali što mu nije poslala onu poruku. Upravo je ugrozila svoj posao na Kanalu 7, polomila se da stigne na koncert, trčala kao bez duše da ne zakasni, sve da bi joj on sad okrenuo leđa. Pušeci se od besa, ušla je u prepuno predvorje i počela da razgleda stvari na štandovima. Majice benda koštaju pravo bogatstvo, ali – ko ga šiša. Taman je pružila prodavcu svežanj novčanica kad su je dve snažne ruke uhvatile oko struka.

„Hej, srce“, promrmlja joj uz vrat. „Gde si ti dosad? Mislio sam da si me ispalila.“

Ramena su joj nehotice opustila – dovoljno je bilo da je dodirne i najednom je iščezla napetost koja se nakupljala čitavog dana i ona je zaboravila zašto se naljutila. „Izvini, Nik. Zadržali su me na poslu.“

„Života mi, Džen, tvoj posao zvuči gore nego moj. Hajde da uđemo!“

Dženifer je nagurala novu majicu u torbu i krenula za njim kroz prepunu koncertnu dvoranu. Namerno su se dogovorili da se nađu ranije kako bi zauzeli dobro mesto ispred bine, i mada je bilo sasvim izvesno da više neće uspeti da stanu u prve redove, ipak su prišli dovoljno blizu.

„I s kim si maločas razgovarao?“ Vikala je ne bi li je čuo od muzike koju su puštali pred početak koncerta.

„Zvali su me s posla“, doviknuo je neodređeno.

I to su verovatno bile poslednje rečenice koje razmenili u naredna tri sata. Čim je predgrupa (*Andergraund pajrats*) otpušila svoje pesme, konačno je bend *Livid turki* izleteo na scenu i zarobio pažnju svih prisutnih.

Kad su napokon utihnuli žestoki ritmovi, vriska i pljesak, a Džen i Nik, promukli ali razdragani, izašli napolje, uši su im zvonile, noge su ih bolele, a u glavi im zujalo. Nik se kolima dovezao na koncert, i mada su se satima isparkiravali, Džen se topila od miline jer ne mora da se provlači kroz reku obožavalaca do metroa.

Sedela je kraj njega i trudila se da ne upropasti trenutak razmišljajući o disku koji nosi u džepu. Umesto toga se zagledala u njegov upečatljivi profil, koji bi oživeo svaki put kad ga kola u prolazu osvetle farovima: snažan nos i brada, čulne usne... neočekivano čulne – za policajca. Zapanjeno je odmahнула glavom. Kako li je ona, za ime sveta, završila s policajcem? Kako se to dogodilo?

Ništa još nije rekla ni svojoj cimerki Debs. A roditeljima pogotovu. I zašto im prećutkuje istinu? Šta je u tome toliko izbeumljuje? Znala je šta. To što se njen soj ljudi ne zabavlja s policajcima. Ljudi kao ona viđaju se s drugim novinarima. Fotografima. Filmadžijama. Jedna joj se drugarica kratko

zabavljala s advokatom, i to je najviše što su se približili čuvarima zakona.

„Nisi nešto pričljiva“, reče on najednom. „Jesi li imala težak dan?“

„Ni blizu tome što me noćas čeka“, uzdahnu ona. „Kad se vratim kući, moram da završim gomilu posla.“

„Uh, dobro je – sad mi je laknulo. I ja moram u stanicu kad tebe odvezem.“

„Mislila sam da si večeras slobodan.“

„Aha – i ja sam tako mislio“, promrmlja on.

„Nešto nije u redu?“, upita ga ona.

Okrenuo se i nasmešio joj se. „Vidim da ti se antenice pale, Džen. Ne misliš valjda ozbiljno da ću novinarki vesti otvoriti dušu? Čak ni kad je ona tako neodoljiva kao ti“, dodao je, vukući prst uz njenu butinu.

„Ne tražim materijal za priču“, dunu ona ozlojeđeno. Mada nije bila do kraja iskrena. Ona uvek lovi priču. A čim ga je večeras videla, primetila je da se nešto događa.

Priljubila mu se uz rame. „Uostalom, odbijam da razmišljam o poslu. Hoćeš li ovog vikenda uopšte biti slobodan?“

Slegnuo je ramenima. „Javljam ti se čim budem znao. Što? Nije valjda da će te njeno visočanstvo pustiti malo napo-lje da se igraš?“

„Ko zna?“, zacvile Džen. „Da ti kažem nešto, Nik. Ponekad naprosto poželim da dignem ruke i da nađem neki pristojan posao s normalnim radnim vremenom i ljubaznim kolegama koji ti ne brane da povremeno izađeš iz kancelarije i živiš.“

„Nema šanse“, naceri se on, zaustavljajući auto u njenoj ulici.

Stajala je na ulaznim vratima i gledala ga kako se odvozi, pitajući se da li je toliko zagrejana za njega samo zato što su

premalo zajedno. Nerado je ušla u hodnik i uspenrala se četiri sprata do svog stana.

Debs se baškarila po sofa i menjala kanale.

„Sama si?“, namrštila se kad se Džen strovalila kraj nje.

„Oboje moramo da radimo“, zarezala gorko Džen.

„I – ko ti je taj tip?“

„Rekoh ti... zove se Nik“, prasnu Džen, pa ustade sa sofe da uzme laptop.

Ali Debs nije nameravala da se tek tako preda. „A šta je taj Nik po zanimanju kad mora na posao u petak večer?“

Džen je otvorila laptop i ubacila disk. Pretvarala se da zadubljeno prati proces učitavanja podataka.

„Džen! Znamo se već sedam godina – i nikad nismo imale tajne. Lepo mi reci – ili ću stvarno pomisliti kako se zabavljaš s nekim psihopatom – ili ...“

Iznenadni tajac primora Džen da podigne glavu.

Debs je izbečeno zurila u drugaricu.

„Ili šta? Reci šta misliš, Debs.“

„Nije valjda oženjen?“

„Naravno da nije!“

„Pa šta mu onda fali?“

„Ništa mu ne fali.“

„Što si onda toliko tajanstvena?“

„Nisam tajanstvena.“ Džen uvide da je svaki otpor beznađežan. Napad će biti neodbranljiv. „Dobro – čovek je policajac... Mislim – detektiv. Zapravo, inspektor.“

„Zeš me, je l' da?“ Debs ništa više nije morala da doda.

Džen se smesta nakostrešila. „A što je to tebi problem?“

„Pa – nije, valjda. Samo sam – malo iznenađena... Kako ste se upoznali?“

„Prvi put smo se zapravo sreli pre tri meseca. Zbog posla.“

„Kakvog posla?“

„Videli smo se na snimanju.“

Debs je primetila da joj je drugarica na tren oklevala. I odmah ju je nemilosrdno pritisnula. „Na kakvom snimanju?“

„Uh – ma ti se sigurno više i ne sećaš te priče...“

„Podseti me.“

„Dobro“, uzdahnu Džen. „Onaj neobičan nestanak motocikliste.“

„A! Misliš na onaj prilog zbog kog si pretrpela poniženje i bezmalo izgubila posao? Hm... teško da bih to mogla zaboraviti.“

Džen se s nelagodom promeškolljila. „Pa nisam baš mogla da izgubim posao.“

Debs je frknula i zatresla glavom.

Džen se ozbiljno pokajala što je pokrenula tu priču. „Vidi – i dalje sam uverena da se tog dana dogodilo nešto mnogo čudno...“

„Samo to više nikad ne govori pred drugima. Smestiće te u ludaru.“

„Debs – bilo je *devet* očevidaca.“

„Aha – koji su sve zaboravili za sat vremena...“

„Nisu. Pričali su istu priču i posle.“

„Mislim da ćeš se i sama setiti – samo ako proveriš svoje beleške – da su se držali te priče sve dok ste ti i TV ekipa šenili oko njih i jurili ih s kamerom, a onda su – tajanstveno – promenili ploču čim su policajci popričali s njima“, nemilice ju je podbola.

„Pa – i dalje verujem da su samo izgubili hrabrost“, pobuni se Džen.

„Ma da!“, planu Debs. „Nisu imali hrabrosti da ispričaju kako je motociklista, koji je prvo iskrvario do smrti, potom na njihove oči *iščeznuo*! Ma nemoj – baš se pitam zašto? Jao, bože!“, izusti najednom s uzdahom. „Nik je bio jedan od detektiva?“

Dženin izraz je potvrdio njenu slutnju.

„Pa on je to sahranio tvoju paranormalnu, mističnu teoriju u stilu *Dosijea X*. Je li tako?“

„Uopšte nije bilo tako...“

Pa, i nije bilo. Postiđeno se setila tog dana. Debs je baš pokvarena što je podseća na njega.

A sve je počelo potpuno sjajno. I uzbudljivo. Amanda je u Abu Dabiju pratila samit posvećen energiji budućnosti, a većina izveštača je snimala požar u skladištu na Doklandsu. I kad je Ugo (šef redakcije vesti iz zemlje) primio obaveštenje o tom neobičnom događajčiću, predložio je Džen da ode na lice mesta. Oduševila se. Prvi put je dobila priliku da sama pravi prilog za Kanal 7.

„Neka s tobom pođe Kišor da snima i da radi prenos“, kazao je.

Oдахnula je od olakšanja. Barem će imati nekog iskusnog kraj sebe. Malo im je trebalo da se sprema, tako da su prvi stigli na mesto događaja. Policija je već bila zatvorila put i okružila smrskani motor. Nikolas Malard – nadležni detektiv – stajao je u ograđenom delu, s navučenicim rukavicama od lateksa, i razgovarao sa ekipom forenzičara.

Prolaznici su se lagano skupljali i dok je Kišor postavljao stativ za kameru i link za živi prenos, Džen je imala malo vremena da među njima otkrije očevice. Čim je ustanovila ko su glavni svedoci, počela je da im postavlja pitanja o događaju kome su priustvovali. Iako prilično uzrujani, rado su joj odgovarali. Samo je jedan čovek video sam sudar: motociklista je naleteo na pešaka, naglo skrenuo i sleteo s motora. Motor je, međutim, nastavio da kliza po putu i udario je pravo u vozača.

Kad ga je Džen upitala za pešakovu sudbinu, svedok je odlučno rekao da ga je video kako ustaje. Drugi svedok je

kazao da mu se učinilo kako je baš pešak prišao motociklisti da mu pomogne. Ali ostali to nisu mogli da potvrde. Jedino oko čega su se nedvosmisleno složili bio je nastavak priče. Dvapat je pozvana hitna pomoć, koju su sto godina čekali, mada je jedan zdravstveni radnik, koji se našao u gužvi, pružio povređenom prvu pomoć.

Iako je Džen uporno pokušavala da ga nađe, i on je bio nestao. Jedna žena je rekla da ga je videla kako beži kad je hitna pomoć stigla. Od nekog drugog je čula da je utekao još ranije. Međutim, niko nije tačno znao.

Svih devet svedoka se jedino bezuslovno i nedvosmisleno složilo da je telo motocikliste na njihove oči isparilo. I ništa ih živo nije moglo uzdrmati u tom uverenju.

Kako se čitav događaj odigrao samo sat vremena pre emitovanja njihove emisije, Ugo je direktno preuzimao sve što je Kišor snimao. Na snimcima se video smrskani motor i kraj ivičnjaka odeća, koja je ležala na putu kao da je čovek još u njoj. S koje god strane gledao na to, slike su delovale neprirodno i jezivo.

Džen je i Niku Malardu tutnula mikrofon pod nos dok je ispitivao poprište nesreće i pitala ga za mišljenje. On je samo odmahnuo glavom i rekao da neće davati izjave.

„Ne mogu da iznosim zaključke pre no što prikupim dokaze i saslušam svedoke“, prilično razumno je kazao. Tako je Džen morala poći za povorkom do policijske stanice i dok su policajci unutra uzimali izjave od očevidaca, ona se napolju uključila u program i pred kamerama počela da navodi moguća objašnjenja nestanka motocikliste. Nevolja je bila u tome što je bez uverljivih, vidno zabezegnutih svedoka Džen teško mogla da ponudi iole verodostojno tumačenje događaja.

I mada uopšte nije sumnjala u to da je nabasala na stvarno uznemirujuću priču – verovatno najveću u svojoj karijeri – kad se našla pred kamerom u živom televizijskom prenosu, nije imala čime da potkrepi ono što je nameravala da kaže. Ali voditelj iz studija je zatražio njeno tumačenje događaja i ona je rešila da prihvati izazov.

Verovatno se već bila usosila kad je iznela pretpostavku da su ga oteli vanzemaljci (što je inače bio zaključak jednog svedoka, koji uopšte nije zvučao čaknuto kad ga je čula na licu mesta). Ili teoriju o spontanom iščeznuću, na koju je potom prešla. Sudbinu joj je zapečatio, međutim, prvi svedok koji je izašao iz sobe za isleđivanje.

Osetivši ogromno olakšanje, Džen se ustremila na njega s mikrofonom. I umesto da potvrdi njenu priču i izbavi je iz škripca, svedok je pred kamerom odlučno odbio da govori i šmugnuo oborene glave. Kad se isto ponovilo i sa svedokom broj dva, urednik je prekinuo prenos i Džen je znala da je njena priča doživela fijasko, a ona izvršila ritualno samoubistvo u živom prenosu. Njen prvi (i poslednji) pokušaj da sama uređuje priču završio se poniženjem neopisivih razmera.

„Bože – ne mogu da verujem da ste se smuvali – dvoje ljudi iz suprotstavljenih tabora. *Kako* se to tačno desilo?“

Džen trepnu. Prokleta Debs ne odustaje, nego joj se ceri u lice.

„Ne želim da pričam o tome“, prosikta Džen besno.

„Ma daj, draga. Ja sam ti najbolja drugarica!“

Džen načas nije bila sigurna zašto je toliko važno imati najbolju drugaricu.

„Nemam vremena“, šmrknula je. Računar je učitao podatke o monetarnim kretanjima u evrozoni s diska koji je dobila da prouči i sad su treptali na ekranu poređani po abecednom redu.

Debs neočekivano pritisnu dugme na tastaturi i ekran se zacrne.

„Nisi normalna, Debs – zašto si to uradila?“

„Zato što me strašno zanima da čujem kako se moja drugarica Dženifer Linden – televizijska novinarka koja veruje u paranormalne pojave – spetljala sa ciničnim, racionalnim, tvrdokornim policijskim detektivom.“

Džen besno dunu. „Ja NE VERUJEM u paranormalne pojave – po tebi ispadam potpuni moron – i ništa manje nisam racionalna od prokletog Nika Malarda. Samo znam da se tog dana desilo nešto neobjašnjivo.“

„A šta Nik misli o tome?“

Džen je spustila čežnjivi pogled na svoj laptop. Čak su joj i podaci o monetarnim kretanjima bili privlačniji od ovog razgovora.

„Nismo pričali o tome.“

Debs je nemo trepnula. Čekala je nastavak.

„Pa – naprosto nam se tema nije nametala.“

Debs je i dalje zapanjeno blenula u nju.

Kako da joj prizna da nije čak ni utvrdila da li Nik zna da je ona reporter idiot koji je radio tu priču? A nije joj ni zapinjalo da mu osvežava pamćenje.

Kad ga je videla pre pet nedelja – na velikim demonstracijama za Jednu Zemlju na Trgu Parlament – slučajno mu je uputila osmeh. Učinio joj se poznat, ali u prvi mah nije mogla da se seti tačno odakle. I on se njoj nasmešio (pretpostavila je iz istog razloga), a onda su nekako započeli razgovor. I to je to. A što su duže zajedno, njoj je sve gluplje da poteže tu priču.

Izvukla je laptop iz Debsinih ruku i ponela ga u svoju sobu. Barem s monetarnom krizom zna na čemu je.

Četvrto poglavlje

NEZNANAC

Londinijum,
leta gospodnjeg 152.

Palata Kasija Malhusa bila je veličanstvena. Odlikovale su je divno oblikovane prostorije, veličanstveni mozaici i izuzetni kipovi u vrtovima punim retkih i egzotičnih biljaka i stabala. Uzvišeni gosti su bili raskošno hranjeni i pojeni najfinijim vinom. Ali iza otmene spoljašnjosti krilo se potlačeno domaćinstvo, koje je živelo u strahu. Nijedan rob se nije osećao bezbedno. Radili su bez predaha teške poslove i trpeli okrutne kazne. Kasije je unajmio grupicu svirepih stražara, koje je ovlastio da sprovode njegovu volju i da proizvoljno kažnjavaju potčinjene. Bespomoćna skupina nejakih robova bila je u potpunosti prepuštena milosti ljudi koji su nad njima imali neopisivu moć. Samo su najčvršći opstajali, ali i od njih retko ko zadugo.

Sabina se oprostila od života onog časa kad je preuzela Livijino prvo tajno pismo. Uhode su je videle kako ga je krišom predala svojoj tetki Vibiji, robinji u kuhinji Natalovih.

Znale su i kome je namenjeno: Setosu Leontu. Vrebači su nastavili da je drže na oku i primetili su da joj je Vibija vratila Setov odgovor pored forumskog stalka s robom.

Čim je plan bekstva počeo da se razmotava, Vibija je nesretno skončala u kolskom udesu, a Sabina je neprimetno zarobljena i pod mukama je otkrila svaku pa i najmanju dragocenu pojedinost. A onda je dva dana po Livijinom nestanku Sabina javno razapeta. Četiri meseca kasnije krst je i dalje stajao pred kućom Kasija Malhusa.

Kad je neznanac prišao kući i spazio krst, s gađenjem je izvio usta. Pogledom je ispitao pročelje raskošne vile: zlatne orlove, prostrani portik sa stubovima, izrezbarena dvokrilna vrata ispred kojih su ga sumnjičavo odmeravala četvorica stražara. Ipak, nijedan nije pokušao da mu preseče put. O njegovom ugledu nedvosmisleno je svedočio bogato ukrašeni ogrtač.

Popeo se prednjim stepeništem i odlučno pokucao na teška vrata. Nekoliko časaka kasnije otvorila mu je bleđa, stamena kućna robinja. Pogled joj je brzo pobegao iza neznančevih leđa, kao da vreba kakvu skrivenu opasnost.

„Zovem se Abrozije i došao sam kod Kasija“, tiho joj saopšti.

„Jesi li ti novi lekar?“

Stranac malčice nakrivi glavu.

Devojka se mrštila, i dalje ne znajući šta da misli o njemu. „Pođi za mnom.“

Povela ga je preko sjajnih mozaičkih podova i kroz očaravajuće lepi atrijum do stražnjeg dela kuće. U prolazu je primetio da stražari stoje u svakom hodniku.

Naposletku su se zaustavili pred vratima koja su čuvala tri čoveka posebno strašnog izgleda. Robinja je šmugnula i ostavila stranca samog pred Kasijevim odabranim stražarima,

Otom, Pontijem i Rufusom. Podigavši glavu da im se obrati, uhvatio je Pontijev lenji pogled i kad ga je prepoznao, žacnuo se, zgrčivši dotad bezizražajno lice. Ali trenutak je munjevito proleteo i Pontije ništa nije primetio.

„Došao sam kod prokuratora.“

Rufus je taman otvorio usta da presliša neznanca, no ovaj je izvio obrve, pogledao ga pravo u oči i dodao: „Kaži Kasiju da je Ambrozije došao.“

Sva trojica su jednovremeno klimnuli glavom. Oto je otvorio vrata da propusti posetioca. Kasije je bio izvaljen na ležaju. Loše je izgledao. Tresla ga je groznica, bio je bled, a sudeći po posudi na podu kraj ležaja, redovno je povraćao.

Ambrozije je zgrčio lice i rukom pokazao Otu da je isprazni.

Kasije je podigao teške kapke da vidi ko mu to dolazi u posetu.

Ambrozije priđe čoveku opruženom na ležaju i odmeri ga bez sažaljenja.

„Koliko si već dugo bolestan?“

„Ne znam – oko četiri meseca.“

„Šta te muči?“

„Groznica, glavobolja, slabost, povraćanje...“, prosopta Kasije, pogledom tražeći posudu. Oto stiže u poslednji čas.

„Dosad su lekari lečili neravnotežu između crne žuči i krvi“, besno izjavi Oto. „I nisu mu pomogli.“

Ambrozije je klimnuo glavom. „Ostavi nas sad“, kaza.

Oto, koji je inače slušao jedino Kasija, htjede da se usprotivi, ali najednom pokorno pođe ka vratima.

Ambrozije je čučnuo kraj Kasija i zagledao mu se u oči.

„Kasije, hoću da mi kažeš gde je Livija.“

Kasije pokuša da izbegne odgovor. Međutim, kako je Ambrozije nastavio da bulji u njega, naposljetku je kazao: „Napustila nas je.“

„A gde je otišla?“

Kasije je okrenuo glavu na drugu stranu, ali Ambrozije je s obe ruke uhvatio prokuratora za bradu i obrnuo mu lice prema sebi.

„Je li i dalje živa?“

Kasije je pokušao da skrene pogled, ali uzalud. Osećao je pritisak strančeve ruke na vratu.

„Jesi li je ubio?“

„Zaslужila je da umre“, naposletku zahropta Kasije.

Ambrozije je pojačavao stisak i hladno ga gledao kako beći oči. Potom je hotimice spustio ruku, posmatrajući čoveka koji je soptao pod njim.

„Nisi zaslužio da brzo skončaš.“

„Znači nisi došao da mi doneseš lek?“

Ambrozije se prezrivo nasmejao i brzo krenuo napolje. Izašao je na vrata, prošao kraj specijalnih stražara i napustio vilu.

Kasije je prvo blenuo za njim, onda se ispovraćao, pa poslao naoružanu jedinicu da ga uhapsi. I pored temeljne pretrage nigde nisu uspeli da pronađu neznanca.

Peto poglavlje

SLOBODA

Sveta Magdalena,
sreda, 20. mart, leta gospodnjeg 2013.

Osmeh mi nije silazio s lica. Vraćam se u svoju sobu. Konačno sam slobodna. Niko više neće proveravati kako spavam, koliko jedem i do kog doba radim. Naravno, Rouz me je naterala da joj dam milion i jedno obećanje, ali isplatilo se.

Spakovala sam i poslednju knjigu i taman sam zakopčavala torbu za laptop kad sam čula Seta dole... Moja sreća je sad potpuna. Došao je da mi pomogne da prenesem stvari. Nemam pojma kako mu je pošlo za rukom da obrlati Rouz Marli, ali osim što ga je puštala da me posećuje u školskoj ambulanti – što *nikom živom* nije bilo dozvoljeno – iz nekog razloga ga je smatrala jedinom osobom koja se pored nje sme brinuti o mom zdravlju.

Čim sam čula da se penje uz stepenice, potrčala sam ka vratima. Pre nego što sam stigla da udahnem, već je prešao prag i povukao me je u naručje, obnavljajući ponovo naš zagrljaj, gde smo oboje pripadali. Ali ubrzo se odmaknuo.

Nisam stigla ni da pokažem razočaranje, a Rouz je uletela na vrata. „Evo! Opet si se malo zarumenela. Jesi li sigurna da smem da te pustim?“ Odmah mi je rukom opipala čelo.

„Dobro sam, Rouz. Veruj mi.“

Podigla je obrvu i ugurala mi bočicu u šake. „Ovo su pilule s mineralima i vitaminima. Svakog dana uzmi po jednu. Ne smeš da ih zaboravljaš.“

„Nema problema.“

„Hoću da mi daš časnu reč da ćeš rano ići u krevet, da nećeš preskakati obroke i da nećeš predugo učiti.“

„To sam ti već milion puta obećala, Rouz“, zacvileh, ali me Set prekide...

„Ja ću se pobrinuti da sluša, Rouz.“

I umesto da ga izgrdi što se meša, Rouz mu se samo nasmešila i klimnula glavom. „Znam da hoćeš, Sete. Dobro, gubite se vas dvoje.“

Set je podigao sve moje stvari, a meni je poverio težak zadatak da prenesem bočicu s vitaminima. Poslednji put sam se osvrnula po sobi, a onda zagrlila Rouz – začudivši samu sebe. Ni u kom smislu ne spadam u *ljude* što vole da se grle. Međutim, najednom sam shvatila da Rouz nije za mene obična školska negovateljica. Postala je neko ko mi je drag... neko kome možda čak i verujem. Ni sama verovatno nije svesna u kakav je probrani krug dospela. Rešila sam da ne razmišljam previše o stepenu njegove skučenosti već sam pošla napolje za Setom.

Sledećeg trenutka se trebalo hrabro izložiti mučnoj ljubopitljivosti najmanje pedeset pari očiju u uzavrelom dvorištu. Načas sam oklevala, pomislila čak i da odustanem, ali Set je spretno prebacio sve što je nosio u jednu ruku, a drugom me privukao k sebi. Čim me je okupao svojom zaštitničkom toplinom, nelagoda je naprosto iščezla. Iznenađena, podigla

sam pogled prema njemu, ali on je bio potpuno usredsređen na to da me sprovede kroz lučni ulaz kuće Isaka Njutna u kojoj sam stanovala. Čim su se teška drvena vrata s treskom zatvorila za nama, utonuli smo u hladan, senoviti mir prastarog kamenog predvorja.

„Moja kuća“, promrmljah i zadovoljno se naslonih na Setu.

„Skoro“, prošaputao je, nežno me vodeći kroz uzan zasvođen hodnik do mog sobička. Otključala sam vrata i bacila se na krevet. Set je pažljivo naslagao sve moje stvari uza zid, zatvorio vrata, okrenuo ključ, prišao krevetu i opružio se kraj mene.

Podnimivši se laktom, počeo je prstom da mi šeta po obrazu. Uzdahnula sam i obavila mu ruke oko vrata da ga privučem bliže.

Bili smo sami u zaključanoj sobi. Srce mi je ubrzano zalupalo kad je ovlaš prešao svojim usnama preko mojih, raspalivši toplim dodirirom snažnu vatru u meni. Zatvorila sam oči i drhtavim prstima pažljivo mu prešla niz vrat, ramena i grudi. Najednom sam napipala iskrzanu liniju njegovog ožiljka iz arene. Od te uspomene stresla sam se od glave do pete i zaledila.

„U redu je, mala“, uzdahnu on. „Uopšte me ne boli.“

A onda je pritisnuo usne na moje i osetila sam pod prstima udare njegovog srca, ali tek kad sam čula kako diše plitko i promuklo, poželela sam da izbrišem svaku razdaljinu između nas. Pripila sam se uz njega, a on je smesta ispružio ruke i zagrlio me. I taj osećaj bliskosti bio je savršen. Kao da su se dve polovine spojile u celinu. Srce mi je tako jako udaralo da sam bila uverena da ga i on čuje, mada me iskreno nije bilo briga. A kad je zaječao jer sam krenula prstima niz njegova leđa, proželi su me trnci i dah je i meni zapeo u grlu. Odvojio je usne od mojih i počeo da me ljubi po licu, kopcima, vratu,

dok sam ja njemu prstima mrsila kosu. Obožavala sam njegov ukus, miris, osećaj koji mi se javljao kad ga dodirujem. Ponovo su nam se spojile usne i dok smo rukama istraživali jedno drugo, oboje smo otežano disali.

Ali on se odjednom trgnuo i povukao.

„Sete? Šta je bilo?“, progrcah.

Zastenjao je i prevrnuo se na leđa, a onda je rukom prekrpio oči i pokušao da umiri dah.

„Znaš da ne smemo ovo da radimo, Evo“, dahnu on.

„Ne znam zašto ne smemo“, izustih drhtavo, prelazeći mu rukom preko ustreptalih grudi.

Nasmejao se promuklo. „Tako mi uopšte ne pomažeš“, zajechao je, a onda mi uzeo ruku i poljubio mi prst po prst.

„Sete, molim te!“

Odmahnuo je glavom, pogladio me prstom po ruci i pogledao me.

„Evo, želim da nas dvoje u ovom životu imamo dovoljno vremena. U prošlom smo bili zakinuti. Ne bih podneo da te opet izgubim.“

„Nikad me nećeš izgubiti. Neću to ponovo dopustiti“, promrsih.

„Neću ni ja“, reče on, a onda u napadu odlučnosti iznenađeno sede i spusti noge na pod. Naslonila sam mu glavu na leđa i zagrlila ga oko pasa. Osetila sam kako mi opet slabi rešenost. Poljubila sam ga u zatiljak, uživajući u mirisu njegove kože.

„Evo“, zahropta on. „U Londinijumu sam bio čuven po snazi i samosavlađivanju. A sad mi odjednom nedostaje volje da ustanem.“

„To me raduje“, prošaputah.

No beše jasno da se obuzdava jer sam primetila kako su mu najednom pobeleli članci na prstima kad se snažno

uhvatio za krevetski okvir da se podigne. Potom je ispružio ruku i povukao me na noge. Blago sam zadrhtala.

„A sad ću da ispunim svoje najvažnije obećanje“, reče odlučno.

„Kakvo najvažnije obećanje?“, promumlah.

„Vodim te u školsku trpezariju. Vreme je za večeru. A moj zadatak je da nateram ovu curu da jede.“